

„Migráció: gyalog a Balkánon át Európába” – Kapcsolódó sajtócikkek

Ezek a nyugat-afrikai bevándorlók a sínek között menetelnek a remélt jobb jövő felé. Illegális utazás ez, teli veszélyekkel. Nemcsak a vonatok előtt kell félreugrani, de bujkálni kell a rendőrök előtt is. Kockázatot vállalnak, hogy munkát keresve Nyugat-Európában újrakezdhesék az életüket.

„Legtöbben Afrikából jövünk, ahol nagyon sok a probléma. Gazdasági gondok, politikai problémák, nincs munka... diplomát szerezhetsz, de munkát már nem találsz.”

Fidel Castro Chimana – akinek szülei Kongóban lelkes kommunisták voltak – egyik tagja annak a férfiakból, nőkből és gyermekekből álló 43 tagú csoportnak, akik kb. 500 dollárt fizettek fejenként azért, hogy elindulhassanak a Nyugat-Balkánon át Európa felé vezető szervezett menekültútvonalon.

Legtöbbjük úgy érzi, nincs más választása. Az elefántcsontparti Hilarion Charlemagne megőrzi mobiltelefonos SIM-kártyáit az összes olyan országból, ahonnan már megpróbált bejutni Európába.

„Amikor átkelünk egy határon, jól tudjuk, hogy jogellenesen tesszük. Amikor titokban lépsz be egy ország területére, úgy érzed magad, mint egy bűnöző. Szörnyű érzés.”

Az utazás a görögországi Szaloniki kikötővárosban indul. A csempész, aki beleegyezett, hogy az Associated Press figyelemmel kíséresse az utazást, feltéve, hogy az ő személyazonossága rejtve marad, hátsó utakon vezet át a migránsokat Görögországon. Innen aztán illegálisan átkelnek Macedóniába, majd onnan Szerbiába. Itt egy másik csempészcsapat Magyarország felé vezetni őket. Magyarország kulcsfontosságú, mivel az már az Európai Unió területe. Onnan már vízum nélkül eljuthatnak gazdag országokba: Németországba és Franciaországba.

Az utazás kimerítő... és nem mindenki ér célba.

„Látsz a menetben nőket, idős férfiakat, idős nőket, akik gyalog róják az utat. Nekem még könnyű! Én még fiatal vagyok, úgyszólván bírom [nevet].”

A 34 éves kameruni Mireille Djeukam egy éve próbál csatlakozni férjéhez és kislányához, akik Párizsban vannak. Ezért kockáztatja az gyalogutat a vasúti töltésen, 10 hónapos fiával, Christiannal a karjain. Dűledező hidakon át, birkanyájak kikaposta réges-régi ösvények hosszú kilométerein. Nehezebbre esik a gyaloglás.

„Ez az út nagyon nehéz, túl nehéz. Ha tudtam volna, hogy ilyen nehéz, nem indulok el. Nem bírok ennyit gyalogolni.”

A csaknem 340 kilométeres túra általában 6–8 napot vesz igénybe, de ezúttal sokkal tovább tart. Népesebb a csoport. A nők és a gyerekek nem bírják a férfiak gyors tempóját, és az időjárás is rosszra fordult.

„Hogy aludtál?”

„Rosszul. Nagyon fáztam.”

Ahogy nő a kimerültség és az éhség, egyre nagyobb a feszültség is. Charlemagne az Ószövetségből Jób könyvét olvassa... jó választás! Minden türelmére szüksége van, amikor menekülttársa, a Maliból érkező Miriam Tore megvádolja, hogy ellopta a hátizsákját. Charlemagne győzködi, hogy nem ő volt.

Macedóniában többnyire éjjel mozognak, hogy ne találjanak rájuk, de ez több veszélyt is jelent. A forgalmas autópályákon vigyázni kell az autókkal, és át kell kelni városokon, ha a sínek arra vezetnek. Ám a Veles városán történő átkelés során lebuknak. A csoport nagy részét letartóztatják és visszaküldik Görögországba. Tizenhárman megszöknek, közülük tíznek sikerül átkelni Szerbiába.

Mireille Djeukam túl kimerült volt ahhoz, hogy folytassa az utat. A fiával együtt egy templomnál hátrahagyták őket. Most mindketten Athénban vannak újra, se tervük, se pénzük nincs egy újabb kísérletre a belátható jövőben.